

ASLA ÇOK GEÇ DEMEYİN

Çok geç diye bir zaman yoktur!..

Okulun ilk günü, ilk derste profesörümüz, önce kendini tanıttı, sonra;
"Bu yıl, yepyeni bir öğrencimiz var. Çok ilginç biri bakalım bulabilecek misiniz" dedi.
Ayağa kalkıp etrafa bakmaya başlamıştım ki, yumuşak bir el omzuma dokundu.

Döndüm.

Yüzü iyice kırışmış bir yaşlı hanımefendi, bana gülümseyerek bakıyordu.

"Ben Rose" dedi.

87 yaşındayım. Madem tanıştık seni kucaklayabilir miyim?

"Güldüm. "Tabii" dedim.

"Hadi sarıl bana."

Öyle sımsıkı sarıldı ki" Bu kadar genç ve masum yaşta üniversiteye niye geldin" diye şaka yaptım.

Minik bir kahkaha ile yanıtladı: "Buraya zengin bir koca bulmaya geldim.

Evlenip birkaç çocuk doğuracağım. Sonra emekli olup dünya turuna çıkacağım."

Dersten sonra kantine gidip, birer sütlü çikolata içtik. Hemen arkadaş olmuştuk. Ertesi gün ve ertesi üç ay, sınıftan hep birlikte çıktık ve hep kantinde lafladık. Öyle akıllı ve öyle deneyimliydi ki, onu dinlemekle, derslerden daha çok şey öğrendiğimi hissediyordum. Sömestre boyunca Rose kampüsün gülü oldu. Nereye gitse etrafı çevriliyor, çok çabuk arkadaş ediniyordu. İyi giyinmeyi seviyor, diğer öğrencilerin ilgisini çekmeye bayılıyordu. Rose hayatını yaşıyordu.

Hepimizden daha canlı, daha dolu yaşıyordu. Sömestre sonunda, Futbol balosuna davet ettik, Rose'u. Konuşma yapması için. Orada bize verdiği dersi unutmama imkan yok. Konuşmasını önceden hazırlamış ve bir yığın karta kocaman kocaman yazmıştı. Elinde bu deste ile kürsüye yürürken, kartları elinden düşürdü. Konuşma darmadağın olmuştu. şaşkın, biraz da utanmış mikrofona doğru eğildi.

"Ne kadar beceriksizim, değil mi? Özür dilerim. Biz kahkahalarla gülerken, o bardaktan bir yudum su aldı ve konuşmasına başladı: "Yaşlandığımız için, evlenmekten, oynamaktan, yaşamaktan vazgeçmeyiz. Evlenmek, oynamak ve yaşamaktan vazgeçtiğimiz için yaşlanırız. Genç kalmanın mutlu olmanın ve başarıya ulaşmanın sadece dört sırrı vardır. Her gün gülmek ve yaşama katacak mizah bulmak. Bir rüyanız olmalı mutlaka. Rüyalarınızı kaybettiniz mi, ölürsünüz.

Etrafımızda dolaşan pek çok kişi aslında ölü ve bundan kendilerinin bile haberi yok. Yaşlanmakla, büyümek arasında çok büyük bir fark vardır. Eğer 19 yaşındaysanız ve bir yıl hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey üretmeden bir yıl sırtüstü yatarsanız, sadece bir yaş yaşlanır, 20 olursunuz. Ben 87 yaşındayım ve ben de bir yıl hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey üretmeden sırtüstü yatarsam, 88 yaşında olurum. Herkes bir yılda bir yaş yaşlanır.

Bunun için özel bir yetenek ya da bilgiye ihtiyaç yoktur. Oysa bir yaş daha büyümek için, mutlak bir şeyler yapmak, üretmek, kendini geliştirecek fırsatları bulmak ve kullanmak gerekir. Asla pişman olmayın. Biz yaşlılar, genelde yaptıklarımızdan değil, yapmadıklarımızdan pişman oluruz çünkü.

Ölümden korkan insanlar, pişman olanlardır. Pişman olmaktan korktukları için hiçbir şey yapmayanlardır."

Ders yılı sonunda Rose, yıllarca önce başlayıp, yaşam mücadelesi içinde ara vermek zorunda kaldığı üniversiteyi derece ile bitirdi.

Mezuniyet töreninden bir hafta sonra, uykusunda, huzur içinde öldü.

Cenaze törenine 2 binden fazla üniversite öğrencisi katıldı.

"Yapabileceğimiz her şeyi yapmak için asla geç olmayacağını" hepimize hem de nasıl öğreten bu muhteşem kadının anısına layık bir törendi bu. Rose'un öğretisi aslında dünyanın bütün üniversitelerinde zorunlu ders olmalıydı:

"Çok geç diye bir zaman yoktur!"